

ministrationen bliver altsaa med andre Ord tagen fra Ministeren og lagt over i Repræsentationens Haand. Dette er Hovedspørgsmaalet. Jeg mener altsaa, at vi med Føle mgæe kunne forlange, for det Første, at den ærebe Fagminister har en bestemt Mening om Spørgsmaalet, og dernæst, at han, støttet paa denne bestemte Mening, medvirker til Gjen-nemførelsen af den Foranstaltning, hvorom der her er Tale, paa en saadan Maade, at hans Ansvar ogsaa bliver klart ved alle Enkeltheder-nes Bearbejdelse. Jeg tør sige, at just ved dette Lovforslag ere visse Enkeltheder Totalite-ten. Saasnart den ærebe Minister altsaa al-deles sorgløst flyder det Spørgsmaal bort, hvor-ledes de paagjældende Examinatorer og Cen- sorer i sin Tid skulle tilveiebringes, saa har han taget Ansvar paa sig for en meget al- vorlig Ting, nemlig for en saare tilfældig og usikker Udvikling af den Institution, der skal træde istedetfor den nuværende. Heri mener jeg, at der er en Grund til Anke. Jeg troer, at det i de allerfleste Tilfælde, hvor en Mini- ster mener, at han roligt kan lade en Sag gaae og overlade den til Rigsdagen, nok skal vise sig, at der er visse Interesser, hvis natur- lige Talsmand Ministeren er, og som vanske- ligt kunne vente at faae deres Fyldestgjørelse, medmindre Ministeren tager dem i sin Haand. Der kan være mange Medlemmer, der i saa Henseende ere villige til at understøtte Mini- sterens, men de ville ikke kunne faae den rette Indflydelse paa saadanne Spørgsmaal, dersom Ministeren svigter. Dette er en Bemærkning, som øiensynligt rammer i nærværende Sag, og som gjælder i mange andre Tilfælde; den er flere Gange kommen frem, og den maa ved- blive at komme frem, indtil den høitagtede Mi- nister faaer et ligesaa høit Begreb om sin Stillinges Pligter, som Andre have.

Ministeren for Kirke- og Under- viisningsvæsenet: Det Sidste troer jeg dog, at Ingen med Sikkerhed vil kunne paa- staae, at vi ikke have ligesaa godt som Andre. Jeg finder derfor den sidste Bemærkning af den ærebe Taler aldeles uberettiget. Jeg fin- der det dernæst noget uretsfærdigt, at den ærebe Taler vil bebrejde mig, at jeg som Fagmini-

ster ikke kan danne mig en bestemt Mening og Overbeviisning om Noget, som Mænd, der ere i Saget, altsaa Fagmændene, ikke kunne komme til Enighed og til en bestemt Mening om; det er dette, som jeg stærkt maa pointere. Der var endelig endeel af de Betragtninger, som den ærebe Taler fremkom med, som jeg vel maa ansee for at være fuldkomment begrundede. Naar Spørgsmaalet dreier sig om, hvorvidt Repræsentationen skal følge det private Initia- tiv eller ikke, da vil jeg ganske vist ønske, at den altid vil lade sig lede af den Betragtning- maade, som den ærebe Taler gjorde gjældende. Men jeg troer paa den anden Side, at jeg dog maa tage det Forbehold for mig som for enhver Minister at kunne stille sig paa den Maade, hvorpaa jeg har stillet mig ligeoverfor det nu foreliggende og ligeoverfor ethvertsom- helst andet privat Forslag. Jeg troer ikke, at en Minister altid er forpligtet til i den Grad, som det ærebe Medlem forlangte, at udtale sig bestemt om de enkelte Bestemmelser i et privat Lovforslag.

Talsen: Dersom de Regler skulde følges, som den ærebe 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Krieger) nys gjorde gjældende, vilde Rigsdagens Initiativ blive saa stærkt indstræn- ket, at det for Størstedelen vilde falde bort, og navnlig vilde det falde bort i alle de Tilfælde, hvor Ministeren ikke kunde adoptere de private Lovforslag, der indbragtes. I saadanne Tilfælde vil der nemlig da ikke være nogen anden Løsning, end at Ministeren maatte vige sin Plads, eller ogsaa at de pri- vate Lovforslag maatte ligge; men i Spørgs- maal af den Natur som det foreliggende fore- kommer det mig dog, at det vilde være at drage Consequentsen af et saadant Princip langt ud over, hvad der er tilbørligt og rigtigt. Det forekommer mig, at den høitærebe Minister har stillet sig fuldkommen klart og tydeligt ligeoverfor dette Lovforslag ved den Erklæring, at han, skjøndt han ikke har fundet det nød- vendigt og ikke engang har kunnet finde, at der var tilstrækkelig Grund til at bringe det frem, dog ikke vilde modsætte sig, at en saadan Lov blev bragt tilveie, og ikke vilde nægte at bidrage til, at Forslaget derom blev endeligt